

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 330/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného VESTENICKÁ & BD advokátska kancelária, s. r. o., Ševčenkova 5, Bratislava, proti postupu a rozhodnutiu Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 26Nt/29/2024 z 24. apríla 2025 a proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Tos/132/2025 z 22. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením mestského súdu sp. zn. 26Nt/29/2024 z 24. apríla 2025, ako aj postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 4Tos/132/2025 z 22. januára 2026. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia mestského súdu a krajského súdu zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 50 000 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 3T/215/2015 zo 17. decembra 2015 (v spojení s opravným uznesením okresného súdu sp. zn. 3T/2015/2015 z 20. apríla 2016) bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 295 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol o. i. uložený podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona trest prepadnutia majetku, pričom okresný súd podľa § 59 ods. 2 Trestného zákona rozhodol, že vlastníkom prepadnutého majetku sa stáva štát.

3. Sťažovateľ 8. decembra 2024 mestskému súdu podal návrh na povolenie obnovy konania vo svojej trestnej veci (z dôvodu, že ústavný súd nálezom sp. zn. PL. ÚS 1/2021 z 27. septembra

2023 vyslovil nesúlad § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy), o ktorom mestský súd napadnutým uznesením z 24. apríla 2025 rozhodol tak, že ho podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol. Proti tomuto uzneseniu mestského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením z 22. januára 2026 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

4. Sťažovateľ návrh na povolenie obnovy konania odôvodnil v podstatnom tým, že okresný súd mu trest prepadnutia majetku uložil podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona, pričom ústavný súd nálezom sp. zn. PL. ÚS 1/2021 z 27. septembra 2023 vyslovil nesúlad § 58 ods. 2 a 3 Trestného zákona s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že mestský súd a následne krajský súd arbitrárne vyhodnotili ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 Trestného poriadku. Sťažovateľ na rozdiel od konajúcich súdov zastáva názor, že trest prepadnutia majetku, ktorý mu bol uložený, nebol v čase rozhodovania o jeho návrhu na povolenie obnovy konania vykonaný (keďže ešte nebolo právoplatne rozhodnuté o zrušení konkurzného konania začatého v súvislosti s výkonom trestu prepadnutia majetku, ktorý mu bol uložený), a teda bol daný dôvod na povolenie obnovy konania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením mestského súdu:

7. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému postupu a uzneseniu mestského súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

8. Vo vzťahu k označenému prvostupňovému postupu a rozhodnutiu mestského súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou. O sťažnosti bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd nadriadený. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu mestského súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu mestského súdu, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

9. Existencia opravného konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom prvostupňovom postupe a rozhodnutí mestského súdu, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu mestského súdu, ktorý aj využil (porov. m. m. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým postupom a uznesením mestského súdu vyhodnotil ako neprípustnú a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu:

11. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

12. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

13. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povoľí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo

dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

14. Podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

15. Podľa § 93 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak súd v trestnom konaní vydal rozsudok na základe právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 ods. 3 ústavy, a tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom na obnovu konania podľa Trestného poriadku, ak ústavný súd nerozhodne inak.

16. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti napadnutému prvostupňovému uzneseniu mestského súdu, keďže podľa jeho názoru v danom prípade neboli splnené podmienky uvedené v zákonom ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku na povolenie obnovy konania.

17. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd v podstatnom uviedol, že pri povolení obnovy konania z dôvodu straty účinnosti právneho predpisu sa vyžaduje jednak existencia rozhodnutia ústavného súdu a jednak skutočnosť, že uložený trest ešte nebol vykonaný, pričom krajský súd sa stotožnil so záverom mestského súdu, že z dokazovania realizovaného na verejnom zasadnutí pred mestským súdom vyplynulo, že sťažovateľ trest prepadnutia majetku, ktorý mu bol uložený predmetným rozsudkom okresného súdu zo 17. decembra 2015, už vykonal. Podľa názoru krajského súdu mestský súd nepochybil, keď vychádzal zo správy zo 16. apríla 2025 vyhotovenej správcom konkurznej podstaty JUDr. Marekom Glembom a z pripojených príloh. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal na to, že z oboznámených listinných dôkazov, ktoré poskytol správca konkurznej podstaty, sa dalo zistiť, že na podklade uznesenia okresného súdu z 25. septembra 2015 (zverejneného v Obchodnom vestníku 2. októbra 2015, čiastka 189/2015, číslo konania K021552) bol vyhlásený konkurz na majetok sťažovateľa z dôvodu uloženého trestu prepadnutia majetku, pričom za správcu úpadcu bol ustanovený správca konkurznej podstaty JUDr. Marek Glemba. Správca vyhotovil 1. decembra 2015 súpis majetku všeobecnej podstaty, ktorý bol správcom doplnený 2. mája 2016 a 20. júla 2017. Následne došlo k speňaženiu všetkého známeho majetku, ktorý bol k dispozícii správcu, pričom k speňažovaniu dochádzalo postupne na základe pokynov príslušného orgánu. Všetky zistené pohľadávky sťažovateľa boli uhradené a plnenie, ktoré pripadlo štátu podľa § 107a zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z. z.“), bolo štátu aj v plnom rozsahu vyplatené (platobný príkaz z 13. decembra 2019 na sumu 130 238,93 eur, platobný príkaz z 24. mája 2019 na sumu 553 775,76 eur, platobný príkaz z 18. februára 2022 na sumu

245 759,58 eur a platobný príkaz z 30. septembra 2024 na sumu 400 000 eur). Podľa názoru krajského súdu z uvedenej správy správcu konkurznej podstaty a pripojených príloh teda jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že konkurz na majetok sťažovateľa bol fakticky ukončený tým spôsobom, že došlo k speňaženiu hnutel'ného a nehnuteľného majetku sťažovateľa s následným uspokojením zistených pohľadávok veriteľov a vyplatením peňažnej sumy v zmysle § 107a ods. 2 písm. d) zákona č. 7/2005 Z. z., čo dokumentuje aj skutočnosť, že správca podal na konkurznom súde návrh v zmysle § 102 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. na zrušenie konkurzu z dôvodu splnenia konečného rozvrhu výťažku. Podľa názoru krajského súdu na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani okolnosť, že konkurzný súd ešte formálne nerozhodol o návrhu správcu na zrušenie konkurzu, keďže až po zaplatení súdneho poplatku správcom konkurznej podstaty na účet konkurzného súdu pristúpi konkurzný súd k rozhodnutiu o návrhu správcu na zrušenie konkurzu. Na základe týchto zistení krajský súd vyhodnotil sťažnostné námietky sťažovateľa ako neopodstatnené a dospel k záveru, že mestský súd postupoval správne a v súlade so zákonom, keď návrh na povolenie obnovy konania podaný sťažovateľom zamietol podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku.

18. Po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením mestského súdu, s ktorým sa krajský súd stotožnil), ako aj z citovanej relevantnej právnej úpravy bez toho, aby bolo potrebné dôvody rozhodnutia krajského súdu ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, čo sa týka zodpovedania otázky, či návrh sťažovateľa na povolenie obnovy predmetného trestného konania obsahoval kvalifikované skutočnosti opodstatňujúce povolenie obnovy konania, konštatuje ústavný súd ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením mestského súdu). Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody na zamietnutie sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu mestského súdu. Odpoveď krajského súdu hodnotí ústavný súd ako dostatočnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu.

19. Ústavný súd konštatuje, že v súlade s relevantnou právnou úpravou je záver krajského súdu, že v prípade sťažovateľa nie je daný dôvod obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, keďže nález ústavného súdu, na ktorý sťažovateľ poukazoval, síce vyslovil protiústavnosť ustanovenia Trestného zákona aplikovaného v sťažovateľovej trestnej veci (§ 58 ods. 3 Trestného zákona), avšak v čase rozhodovania o sťažovateľovom návrhu na povolenie obnovy konania bol trest prepadnutia majetku, ktorý bol sťažovateľovi uložený, už reálne vykonaný – ako na to krajský súd poukázal, zo zabezpečených listinných dôkazov vyplýva, že bol speňažený všetok známy majetok sťažovateľa a následne plnenie, ktoré pripadalo štátu, bolo štátu aj v plnom rozsahu vyplatené.

20. O inú situáciu by, prirodzene, išlo v prípade, ak by v čase, keď konajúce súdy rozhodovali o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania, ešte majetok sťažovateľa nebol (v plnom rozsahu) speňažený, resp. ak by speňažený bol, no nedošlo by ešte k prevodu speňažovaním získaných peňažných prostriedkov štátu – v takom prípade by dôvod na povolenie obnovy konania bol daný, avšak o takúto situáciu v prípade sťažovateľa nejde.

21. Možno tak konštatovať, že zamietnutie sťažnosti sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). Vzhľadom na uvedené je námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu zjavne neopodstatnená.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý postup a uznesenie krajského súdu v ničom nesignalizujú možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým postupom a uznesením krajského súdu a obsahom základného práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal aj porušenie čl. 50 ods. 3 ústavy napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, pričom argumentačná línia týkajúca sa porušenia tohto ustanovenia ústavy sa odvíja od argumentácie týkajúcej sa čl. 46 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na argumentačné prepojenie označeného ustanovenia ústavy s porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd uzatvára, že v dôsledku absencie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného čl. 50 ods. 3 ústavy, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práv sťažovateľa podľa čl. 6 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 53/08, m. m. II. ÚS 517/2016). Pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda *inter alia* ani na konanie o obnove a čl. 6 dohovoru ani nezaručuje právo na revíziu procesu. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa preto možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (m. m. III. ÚS 223/2017, II. ÚS 390/2019, II. ÚS 357/2020 a i.). Napadnutým uznesením krajský súd ako sťažnostný súd rozhodoval o návrhu na povolenie obnovy konania. V konaní sa už teda nerozhodovalo o trestnom obvinení v zmysle čl. 6 dohovoru, a preto tento článok nie je na dané

konanie aplikovateľný. Ústavná sťažnosť je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 6 dohovoru napadnutým postupom a uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu